

HELEN FIELDINGOVÁ

DENÍK **BRIDGET** JONESOVÉ

HELEN FIELDINGOVÁ

DENÍK
BRIDGET JONESOVÉ

Copyright: © Helen Fielding, 1996
Translation © Barbora Punge Puchalská, 1998, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-884-8

*Mé moudré, vtipné a laskavé mámě Nellie
za to, že není jako ta Bridgetina.*

Poděkování

Zvláštní poděkování patří Charliemu Leadbeaterovi, v jehož hlavě se zrodil nápad se sloupkem v *Independentu*. Dále děkuji Gillonu Aitkenovi, Richardu Colesovi, Scarlett Curtisové, Fieldingovic rodině, Piersovým, Paule a Samovi Fletcherovým, Emmě Freudové, Georgii Garrettové, Sharon Maguireové, Jonu Turnerovi a Danielu Woodsovi za inspiraci a podporu a jako vždy především Richardu Curtisovi.

NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ

Nebudu pít víc než čtrnáct skleniček alkoholu týdně.

Nebudu kouřit.

Nebudu utrácet za: strojky na těstoviny, na zmrzlinu a další kuchyňské vynálezy, které stejně nepoužívám; knihy od pisálků, které se jen impozantně vyjímají na polici; exotické spodní prádlo – nemá to smysl, když s nikým nechodím.

Nebudu pobíhat po bytě jako strašák – stačí si představit, že se ostatní dívají.

Nebudu utrácet víc, než vydělám.

Nenechám si přerůst přes hlavu došlou poštu.

Přestanu podléhat kouzlu následujících typů: alkoholiků, workoholiků, chorobných dlužníků, mužů, co mají přítelkyně nebo jsou ženatí, misogynů, megalomanů, šovinistů, citových vyděračů, parazitů, zvrhlíků.

Nebudu se hádat s mámou, Unou Alconburyovou a Perpetuou.

Nebudu se vzrušovat kvůli mužům, naopak zůstanu vyrovnaná a zachovám tvář ledové královny.

Nebudu vyhledávat známosti na jednu noc, ale navazovat vztahy po zralé úvaze.

Nebudu lidi za zády pomlouvat a ke každému budu přistupovat velice vstřícně.

Nebudu posedlá Danielem Cleaverem – milostný román se šéfem ve stylu slečny Moneypennyové a Jamese Bonda je velice dojemný!

Nebudu trucovat kvůli tomu, že s nikým nechodím. Vypěstuju si naopak duševní rovnováhu, vážnost a pocit ženy dokonalé i *bez* přítele, což je ten nejlepší způsob, jak někoho sbalit.

Přestanu kouřit.

Budu pít méně než čtrnáct skleniček alkoholu týdně.

Budu se pomocí diety snažit zmenšit obvod stehů o 7,5 centimetru (tj. o 3,75 na každém).

Vyházím z bytu všechny zbytečnosti.

Rozdám veškeré oblečení, co už několik let nenosím, bezdomovcům.

Budu dělat kariéru a hledat nové místo s novými možnostmi.

Budu spořit. Taký si začnu platit penzijní připojištění.

Budu si víc věřit.

Budu víc asertivní.

Budu lépe nakládat s časem.

Budu si místo každodenního vysedávání po barech doma čist a poslouchat vážnou hudbu.

Budu odvádět část svého platu na charitativní účely.

Budu laskavější a budu víc pomáhat ostatním.

Budu jíst víc luštěnin.

Budu ráno vstávat, hned jak zazvoní budík.

Budu chodit třikrát týdně cvičit, a nejen proto, abych si cestou koupila sendvič. Budu zařazovat fotky do alb.

Budu si nahrávat kompilační „náladové“ kazety, abych měla připravenou hudbu se všemi svými oblíbenými romantickými/taneč-

ními/životabudičskými/feministickými písničkami, abych si nemusela hrát na rádoby ztřískanou dýdžejku s hromadou kazet na podlaze.

Navážu fungující vztah se zodpovědným dospělým mužem.

Naučím se programovat video.

LEDEN

Výjimečně nevyvedený začátek

Neděle, 1. ledna

58,5 kg (však je po Vánocích), 14 skleniček alkoholu (ve skutečnosti to zahrnuje dva dny, protože večírek začal už na Silvestra), 22 cigaret, 5424 kcal.

Můj dnešní jídelníček

- 2 balíčky plátkového ementálu
- 14 uvařených nových brambor za studena
- 2 bloody Mary (počítají se jako jídlo, protože obsahují worcesterskou omáčku a rajčata)
- 1/3 ciabatty s Brie
- půl pytlíčku lístků koriandru
- 12 čokoládových bonbonů (nejlepší je, když se člověk zbaví vánočního cukroví naráz a pak může začít s čistým stolem)
- 13 jednohubek se sýrem a ananasem
- 1 porce krocaního karí s hráškem a banány podle receptu Uny Alconburyové

1 porce malinového překvapení ze sušenek napuštěných
bourbonem, malinového kompotu, hektolitřů šlehačky
a cukrové polevy s třešňovou příchutí a skořicí podle
receptu Uny Alconburyové

12.00 Doma v Londýně. Ach jo. To poslední, k čemu mi dostačují fyzické, citové a duševní síly, je účast na novoročním večírku u Uny a Geoffreyho Alconburyových v Grafton Underwood, na němž se podává krocaní karí. Geoffrey a Una Alconburyovi jsou nejlepšími přáteli mých rodičů a – jak mi strýček Geoffrey vždycky s chutí připomene – znají mě od té doby, co jsem litala po zahradě s holým zadkem. Loni v srpnu na státní svátek mi zavolala matka a donutila mě slíbit, že přijedu. Dostala se k tomu mazanou oklikou.

„Nazdar, zlato. Jen jsem se tě chtěla zeptat, co bys chtěla k Vánocům?“

„K Vánocům?“

„Chtěla bys, aby to bylo překvapení, zlato?“

„Ne!“ vykřikla jsem. „Vlastně, promiň...“

„Tak mě napadlo, jestli bys nechtěla nová kolečka ke kufru.“

„Ale já žádný kufr nemám.“

„Tak ti koupím malý kufřík na kolečkách. Takový, co mají letušky.“

„Mně stačí moje taška.“

„Ale, zlato, s tou svou zelenou plátěnou onucí přece nemůžeš cestovat. Vypadáš jako nějaká Mary Poppinsová, co přišla o místo. Koupím ti jen takový malý, pevný kufřík s vyklápěcí rukojetí. Víš, co všechno se do něj vejde? Chceš modročervenou, nebo červenomodrou kombinaci?“

„Mami. Je půl deváté ráno. Je léto. Venku je vedro. Já žádnou tašku pro letušky nechci.“

„Julie Enderbyová ji má. Říká, že bez ní neudělá ani krok.“

„Kdo je Julie Enderbyová?“

„Ale Julii přece znáš, zlato! Je to dcera Mavis Enderbyové. Julie! Ta, co má to primovní místo v auditorské firmě Anderson consulting...“

„Mami...“

„Bere si ji na každou cestu...“

„Já žádnou tašku na kolečkách nechci.“

„Víš co? Tak my se s Jamiem a tátou domluvíme a koupíme ti pořádný kufr i se sadou koleček.“

Vyčerpaně jsem si odtáhla sluchátko od ucha a hloubala nad tím, odkud pramení ten misionářský zápal pro vánoční dárky. Když jsem si ho přistrčila zpátky k uchu, máma zrovna říkala:

„...dají se vlastně taky koupit s příhrádkou na pěnu do koupele a tak. Taky mě napadlo, že bych mohla koupit nákupní vozík.“

„A co bys chtěla k Vánocům *ty*?“ Přivírala jsem zoufale oči před oslepujícím srpnovým sluníčkem.

„Vůbec nic,“ zamítla ležérně, „já mám všechno, co potřebuju. Zlato,“ sykla zničehonic, „přijedeš letos na Nový rok na krocaní kari k Uně a Geoffrymu, vid’?“

„Hm. Vlastně, myslím...“ Zmocnila se mě šílená panika. Co si mám vymyslet, že budu dělat? „...že na Nový rok budu muset jít do práce.“

„To nevadí. Můžeš přijet potom. Už jsem ti říkala, že Malcolm a Elaine Darcyovi s sebou vezmou Marka? Pamatuješ si na něho, zlato? Je to jeden z těch prvotřídních obhájců. Topí se v penězích. Je rozvedený. Večírek začíná až v osm.“

Bože můj. Jenom ne další cáknutý milovník opery v podivném hávu a s bujnou hřívou ulíznutou na pěšinku. „Mami, už jsem ti říkala, že mi nemusíš nikoho dohazovat...“

„No tak, zlato. Una a Geoffrey pořádají novoroční večírky od té doby, co jsi litala po zahradě s holým zadkem! Musíš přijet. Aspoň si budeš moci vzít svůj nový kufr.“

23.45 Uf. První den nového roku byl příšerný. Nemůžu nějak uvěřit tomu, že jsem první noc v novém roce opět strávila sama v posteli v domě svých rodičů. V mém věku je to příliš ponižující. Doufám, že neucítí, když si v okně zakouřím. Celý den jsem se skrývala doma a doufala, že ta opice přejde, ale nakonec jsem to vzdala a příliš pozdě vyrazila na novoroční krocaní večírek. Když jsem dorazila k Alconburyovým a zmáčkla zvonek, připomínající svou hlasitostí hodiny na radniční věži, stále se mi zvedal překyselený žaludek a hlavu jsem měla jako střep. Doznívaly u mě taky příznaky řidičského vzteku, neboť jsem místo na M1 najela omylem na M6 a musela jsem dojet skoro do Birminghamu, než se mi podařilo otočit. Byla jsem tak vzteklá, že jsem neustále šlapala na plyn, abych si ulevila, což je velice nebezpečné. Odevzdaně jsem se dívala, jak se ke mně řítí postava Uny Alconburyové (dveře ze zvlněného skla ji fantasticky znetvořily) v dvoudílných šatech fuchsiové barvy.

„Bridget! Už jsme si mysleli, že ses nám ztratila! Všechno nejlepší do nového roku! Málem jsme začali bez tebe.“

Jedním pohybem mě dokázala políbit, sundat mi kabát, pověsit ho na zábradlí a setřít mi z tváře rtěnku, zatímco já jsem se provinile opřela o zdobenou římsu.

„Promiň. Zabloudila jsem.“

„Zabloudila? Ale ale! Co s tebou budeme dělat? Tak pojď dál!“

Uvedla mě dveřmi s matným sklem do obýváku, kde zařvala: „Představte si, že nám Bridget zabloudila!“

„Bridget! Všechno nejlepší do nového roku!“ popřál mi Geoffrey Alconbury v žlutém svetru s kosočtverečným vzorem. Provedl taneční kreaci slavného moderátora Bruce Forsytha a pak mě k sobě tak přivinul, že by se za to nemusel stydět ani Casanova.

„Mhm,“ utrousil celý zbrunátnělý a povytáhl si kalhoty v pase. „Na které křižovatce jsi odbočila?“

„Na devatenáctce, jenže tam byla objížďka.“

„Na devatenáctce! Uno, ona odbočila na devatenáctce! To sis prodloužila cestu aspoň o hodinu. Pojď, donesu ti něco k pití. Co tvůj milostný život?“

Panebože. Copak ženatí nechápou, že na tohle se neptá? My je taky nebombardujeme otázkami typu: „Jak vám to klope doma? Ještě spolu spíte?“ Každý ví, že chodit s někým ve třiceti už není žádná bezstarostná jízda, jako tomu bylo ve dvaadvaceti, a že zcela upřímně odpovíte spíš: „No, včera se u mě můj ženatý milenec objevil v podvazcích a kouzelném bolerku z angorské vlny a oznámil mi, že je teplouš/erotoman/narkoman/chronický dlužník, a zmlátil mě robertkem,“ než: „Super, díky.“

Jelikož neumím od přírody lhát, zamumlala jsem stydlivě něco jako: „Fajn,“ načež Geoffrey zahřimal: „Takže *pořád* s nikým nechodíš!“

„Bridget! Co s tebou jenom *budeme* dělat?“ řekla Una. „Vy jedny kariéristky! Já nevím! Viš, že to nejde odkládat navěky. Tik-tak-tik-tak.“

„Jasně. Jak může být ženská v tvém věku pořád svobodná?“ hulákal Brian Enderby (manžel Mavis, bývalý předseda rotariánů v Ketteringu) a mával přitom skleničkou sherry. Naštěstí mě zachránil táta.

„Jsem moc rád, že jsi dorazila, Bridget,“ prohlásil a vzal mě pod paží. „Celý policejní sbor northamptonshirského okresu už na rozkaz tvé matky pročesává se zubními kartáčky okolí a pátrá po tvých znetvořených ostatcích. Pojd' se jí ukázat, abych se konečně mohl začít bavit. Jak se ti líbí ten kolečkový kufr?“

„Je nesmyslně velký. Jak se ti líbí ty nůžtičky na chloupky v uších?“

„Jo, moc – však víš *nůžtičky*.“

Myslím, že to nedopadlo nejhůř. Připadala bych si trochu trapně, kdybych neprijela, ale Mark Darcy... Fujtajbl. Pokaždé, když máma zavolala, to bylo stejné: „Ale jistě, že si na *Darcyovy* pamatuješ, zlato. Stavili se u nás, když jsme bydleli v Birminghamu, a vy jste si s Markem hráli v brouzdališti!“ nebo: „Ach! Už jsem ti říkala, že Malcolm a Elaine s sebou berou na novoroční večírek Marka? Zřejmě se zrovna vrátil z Ameriky. Je rozvedený. Chce koupit dům v Holland Parku. Zdá se, že se mu to manželství vůbec nevyvedlo. Vzal si Japonku. Velice krutá rasa.“

Příště se mě zčistajasna zeptala: „Vzpomínáš si na Marka Darcyho, zlato? Syna Malcolma a Elaine? Je to jeden z těch prímovních špičkových právníků. Je rozvedený. Elaine říká, že jen pracuje a je přišerně osamělý. Myslím, že se možná objeví na tom novoročním večírku.“

Nevím, proč mi prostě na rovinu neřekla: „Zlato, nechceš na tom krocaním večírku přefíknout Marka Darcyho? Je *velice* bohatý.“

„Pojd', představím tě Markovi,“ zatrylkovala Una Alconburyová, ještě než jsem do sebe stačila převrátit panáka. Nechat si proti vlastní vůli dohodit chlapa je docela ponižující, ale dát se k němu doslova zatáhnout namazaná a před zraky rodičovských přátel, to je něco úplně jiného.

Bohatý, poměrně vysoký Mark, který se rozvedl se svou krutou ženou, stál zády do pokoje a bedlivě zkoumal obsah Alconburyovic knihovny. Je v ní hlavně řada knih o Třetí říši, vázaných v kůži, které si Geoffrey nechal poslat z Reader's Digestu. Připadalo mi dost směšné, že si někdo nechá říkat pan Darcy a hraje si na večírku na osamělého snoba. Jako kdyby si nechal říkat Heathcliff a celý večer mlátil hlavou do stromu a křičel přitom „Cathy“.

„Marku!“ spustila Una hlasem kouzelné víly. „Vedu ti moc milou společnost.“

Z původně neškodného tmavomodrého svetru se vyklubalo žlutomodré věčko s kosočtverečným vzorem – oblíbený model starší generace sportovních komentátorů. Jak často tvrdí můj kamarád Tom: je neuvěřitelné, kolik by se na randění dalo ušetřit času a peněz, kdybychom věnovali pozornost detailům. Jedny bílé ponožky, červené šráky, šedé papuče, svastika na tričku – a člověk bezpečně pozná, že nemá cenu brát si telefonní číslo ani finančně vykrváčet v luxusní restauraci, protože z toho nic nebude.

„Marku, tohle je dcera Colina a Pam – Bridget,“ zarděla se Una vzrušením. „Bridget pracuje v nakladatelství, je to tak, Bridget?“

„Přesně tak,“ řekla jsem z nějakého důvodu, jako bych se dovolala do živého vysílání v rádiu a zrovna se Uny chtěla zeptat, jestli bych mohla „pozdravit“ kamarády Jude, Sharon a Toma, bratra Jamieho, kolegy z práce, mámu s tátou a nakonec všechny na krocaním večírku.

„No, nechám vás mladé o samotě,“ prohlásila Una. „Myslím, že starých střechýlů už máte plné zuby.“

„Ale vůbec ne,“ pronesl Mark Darcy neohrabaně a dost neúspěšně se pokusil o úsměv, načež Una zakoulela očima, položila

si ruku na prsa a zvonivě se zasmála. Pak pohodila hlavou a nechala nás v odporném tichu.

„Já... hm... Nečeš, hm... Nečetlas v poslední době nějakou dobrou knížku?“ zeptal se.

Proboha.

Zoufale jsem si lámala hlavu tím, kdy jsem naposledy četla nějakou pořádnou knížku. Na práci v nakladatelství mě štve to, že kdybych si ve volném čase četla, připadala bych si tak trochu jako popelář, který se večer přehrabuje v popelnicích. Jsem v půlce knížky, která se jmenuje *Muži jsou z Marsu, ženy z Venuše*, kterou mi půjčila Jude, ale bylo mi jasné, že i když je Mark Darcy jasně podivín, není připraven přiznat svůj marťanský původ. Pak jsem náhle dostala nápad.

„Ale ano, *Bumerang* od Susan Faludiové,“ prohlásila jsem vítězoslavně. Pcha! Sama jsem ji vlastně ani nečetla, ale připadám si tak, protože Sharon o ní pořád vykládá. Stejně je to jedno, protože kladáš ve svetr s kosočtverečným vzorem by přece nemohl přečíst pětisetstránkovou feministickou studii.

„Vážně?“ podivil se. „Četl jsem ji, když vyšla poprvé. Nezdá se ti, že je plná nových skutečností?“

„No, víš, ani moc ne...,“ plácla jsem a snažila se nějak vykroutit z daného tématu. „Trávil jsi Silvestra s vašima?“

„Ano,“ přitakal horlivě. „Ty taky?“

„Ano. Ne. Byla jsem včera v Londýně na jednom večírku. Pořád mám trochu v hlavě.“ Nervózně jsem tlachala, aby si Una s mámou nemyslely, že jsem beznadějný případ, když si nedokážu povídat už ani s Markem Darcym. „Vážně si myslím, že novoroční předsevzeti stejně nemůžou prakticky začít platit na Nový rok, ne? Protože je to vlastně pokračování Silvestra, kuřáci jsou v tom až po uši a nikdo nemůže čekat, že úderem dvanácté to típnou,

když mají v těle tolik nikotinu. Ani novoroční dieta není moc dobrý nápad, protože člověk nedokáže jíst rozumně, ale spíš potřebuje v jídle volnou ruku, aby se postupně dostal z kocoviny. Myslím, že by bylo daleko moudřejší, kdyby novoroční předsevzetí začala platit od 2. ledna.“

„Možná by sis měla vzít něco k jídlu,“ řekl Mark, pak náhle vyrazil k bufetu a nechal mě stát samotnou u knihovny, zatímco na mě všichni zírali a v duchu si říkali: „Tak proto se Bridget nikdy nevдалa. Vzbuzuje v mužích odpor.“

Nejhorší na tom bylo, že Una Alconburyová s mámou to odmítaly nechat jen tak. Nechaly mě roznášet tácy okurčiček a skleniček sherry a zoufale se mě tak snažily znovu nahnat do Markovy náruče. Nakonec byly tak frustrované, že jakmile jsem se s okurčičkami objevila v Markově dosahu, Una přesprintovala pokoj jako kapitán národního rugbyového mužstva Will Carling a řekla: „Marku, nesmíš si zapomenout vzít od Bridget telefonní číslo, abyste se spolu mohli sejít, až budeš v Londýně.“

Musela jsem se pořád červenat. Cítila jsem, jak se mi na krku rozlévá jasně červená barva. Mark si určitě bude myslet, že jsem ji k tomu navedla.

„Jsem si jistý, že už tak je Bridget v Londýně dost zaneprázdněná, paní Alconburyová,“ pronesl. Ne že bych chtěla, aby si to telefonní číslo vzal, ale nechtěla jsem, aby dával jednoznačně najevo, že ho nechce. Když jsem sklopila oči, všimla jsem si, že má na nohou bílé ponožky se žlutými čmeláky.

„Nemáš chuť na okurčičku?“ řekla jsem, abych mu dokázala, že jsem mu nepřišla nabídnout svoje telefonní číslo, ale kyselou okurku.

„Ne, děkuju,“ znepokojeně se na mě podíval.

„Vážně ne? Ani na plněné olivy?“ dotírala jsem.